Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (astotā palāta)

2020. gada 20. maijā*

Prasība atcelt tiesību aktu – Enerģētika – Dabasgāzes iekšējais tirgus – Direktīva (ES) 2019/692 – 49.a panta, kas attiecas uz lēmumu piešķirt atkāpes no dažiem direktīvas noteikumiem pieņemšanu, pievienošana Direktīvai 2009/73/EK – Direktīvas 2009/73 piemērošana gāzes pārvades līnijām uz trešajām valstīm un no tām – Līdz 2020. gada 24. maijam noteiktā termiņa, lai piešķirtu atkāpes no Direktīvā 2009/73 paredzētajiem pienākumiem, apstrīdēšana – Tieša skāruma neesamība – Individuāla skāruma neesamība – Nepieņemamība

Lietā T-530/19

Nord Stream AG, Cūga [*Zoug*] (Šveice), ko pārstāv *M. Raible*, *C. von Köckritz* un *J. von Andreae*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *L. Visaggio*, *J. Etienne* un *I. McDowell*, pārstāvji,

un

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *A. Lo Monaco* un *S. Boelaert*, pārstāves,

atbildētāji,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts daļēji atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2019/692 (2019. gada 17. aprīlis), ar ko groza Direktīvu 2009/73/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu (OV 2019, L 117, 1. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Svenningsens [*J. Svenningsen*] (referents), tiesneši R. Barentss [*R. Barents*] un K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*],

sekretārs: E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Rīkojums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/55/EK (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 98/30/EK atcelšanu (OV 2003, L 176, 57. lpp.) tika atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/73/EK (2009. gada 13. jūlijs) (OV 2009, L 211, 94. lpp.).

2 Ar Direktīvu 2009/73 ir paredzēts ieviest kopīgus noteikumus dabasgāzes pārvades, sadales, piegādes un uzglabāšanas jomā, lai ļautu piekļuvi tirgum un veicinātu vienlīdzīgus un nediskriminējošus konkurences apstākļus. Šajā ziņā minētajā direktīvā tostarp ir paredzēts pienākums nodalīt pārvades sistēmu operatorus no pārvades sistēmām, kā arī izveidot sistēmu, kas trešajām personām dod nediskriminējošu piekļuvi gāzes pārvades un sadales sistēmām, pamatojoties uz publicētiem tarifiem.

3 Saskaņā ar Direktīvas 2009/73 36. pantu uz nozīmīgākiem jauniem gāzes infrastruktūras objektiem, proti, starpsavienojumiem, sašķidrinātas dabasgāzes iekārtām un uzglabāšanas iekārtām, pēc lūguma un ar zināmiem nosacījumiem uz noteiktu laiku var neattiecināt dažus no šajā direktīvā paredzētajiem pienākumiem. Lai panāktu šo atkāpi, tostarp ir jāpierāda, ka ieguldījums uzlabos konkurenci gāzes piegādes jomā un piegādes drošumu un ka ar ieguldījumu saistītais risks ir tāds, ka ieguldījums netiktu veikts, ja nebūtu piešķirta atkāpe.

4 Prasītāja *Nord Stream AG* ir saskaņā ar Šveices tiesībām dibināta sabiedrība, kurā 51 % pamatkapitāla pieder Krievijas sabiedrībai *PJSC Gazprom* un [pārējā daļa] pieder četrām Šveices sabiedrībām šādos apmēros: pa 15,5 % pieder attiecīgi divām no minētajām sabiedrībām, kuras ir divu Vācijas sabiedrību netiešā īpašumā, un pa 9 % pieder divām pārējām, no kurām viena ir Francijas sabiedrības netiešā īpašumā un otra ir Nīderlandes sabiedrības meitasuzņēmums. Prasītājai pieder un tā ekspluatē divu [gāzes pārvades] līniju sistēmu "Nord Stream", kuras būvniecība tika pabeigta 2012. gadā un kuras ekspluatācija ir paredzēta 50 gadus ilgam laikposmam. Šī sistēma nodrošina gāzes pārvadi starp Viborgu (Krievija) un Lubminu [*Lubmin*] (Vācija), kas atrodas netālu no Greifsvaldes [*Greifswald*] (Vācija). Tiklīdz gāze nokļūst Vācijas teritorijā, tā tiek pārvadāta pa sauszemes gāzes cauruļvadiem *NEL* un *OPAL*, kuriem – Vācijas regulatīvās iestādes uzraudzībā – ir piemērojami Direktīvā 2009/73 paredzētie pienākumi.

5 Pēc Eiropas Komisijas 2017. gada 8. novembra priekšlikuma COM(2017) 660 *final* Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome 2019. gada 17. aprīlī pieņēma Direktīvu (ES) 2019/692, ar ko groza Direktīvu 2009/73 par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu (OV 2019, L 117, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā direktīva"), un tā stājās spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas, t.i., 2019. gada 23. maijā.

6 Saskaņā ar apstrīdētās direktīvas 3. apsvērumu tās mērķis ir novērst šķēršļus dabasgāzes iekšējā tirgus izveides pabeigšanai, kurus rada apstāklis, ka līdz šim brīdim gāzes pārvades līnijām uz trešajām valstīm un no tām netiek piemēroti Eiropas Savienības tirgus noteikumi.

7 Šajā ziņā Direktīvas 2009/73 2. panta 17. punktā redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar apstrīdēto direktīvu, ir paredzēts, ka jēdziens "starpsavienojums" ietver ne tikai "[jebkādu] pārvades līniju, kas šķērso robežu starp dalībvalstīm, lai savienotu attiecīgo dalībvalstu valsts pārvades sistēmas", bet tagad arī "[jebkādu] pārvades līniju starp dalībvalsti un trešo valsti līdz dalībvalstu teritorijai vai attiecīgās dalībvalsts teritoriālajai jūrai".

8 Tomēr saskaņā ar Direktīvas 2009/73 49.a panta 1. punktu, kas ir pievienots ar apstrīdēto direktīvu, "attiecībā uz gāzes pārvades līnijām starp dalībvalsti un trešo valsti, kas pabeigtas pirms 2019. gada 23. maija, dalībvalsts, kurā atrodas šādas pārvades līnijas pirmais savienojuma punkts ar [šīs] dalībvalsts

tīklu, var nolemt atkāpties no [dažiem Direktīvas 2009/73 noteikumiem] attiecībā uz šādas gāzes pārvades līnijas posmiem, kas atrodas tās teritorijā un teritoriālajā jūrā, objektīvu iemeslu dēļ, piemēram, tādēļ, lai varētu atgūt veiktās investīcijas, vai ar piegādes drošumu saistītu iemeslu dēļ, ar noteikumu, ka attiecīgā atkāpe negatīvi neietekmē konkurenci vai dabasgāzes iekšējā tirgus efektīvu darbību, vai piegādes drošumu Savienībā". Turklāt minētajā 49.a panta 1. punktā ir paredzēts, pirmkārt, ka šādu atkāpju "laiks ir ierobežots līdz 20 gadiem, tā[s] balstās uz objektīvu pamatojumu, t[ās] var atjaunot, ja tas ir pamatoti, un uz t[ām] var attiecināt nosacījumus, kas palīdz izpildīt iepriekš minētos nosacījumus", un, otrkārt, ka "šādas atkāpes nepiemēro pārvades līnijām starp dalībvalsti un trešo valsti, kurai ir izvirzīta prasība transponēt [grozīto Direktīvu 2009/73] saskaņā ar nolīgumu, kas noslēgts ar Savienību".

9 Turklāt ar apstrīdēto direktīvu ir grozīts Direktīvas 2009/73 36. pants, šī panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzot, ka atkāpe, kas saskaņā ar šo tiesību normu ir piešķirta esošiem jauniem infrastruktūras objektiem, nedrīkst kaitēt tostarp "dabasgāzes piegādes drošumam Savienībā".

10 Saistībā ar to grozījumu transponēšanu, kas ar apstrīdēto direktīvu izdarīti Direktīvā 2009/73, apstrīdētās direktīvas 2. pantā ir paredzēts, ka, izņemot dalībvalstis, kurām nav ģeogrāfisko robežu ar trešajām valstīm un pārvades līniju ar trešajām valstīm, kā arī izņemot – šo valstu ģeogrāfiskā stāvokļa dēļ – Kipru un Maltu, "dalībvalstīs stā[sies] spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, līdz 2020. gada 24. februārim, neskarot jebkādas atkāpes saskaņā ar Direktīvas 2009/73 [..] 49.a pantu".

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

11 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 26. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību, kurā tā lūdz Vispārējo tiesu:

– atcelt apstrīdēto direktīvu, ciktāl ar to Direktīvā 2009/73 ir ieviests jauns 49.a panta 3. punkta pirmais teikums, saskaņā ar kuru "lēmumus [par atkāpēm] saskaņā ar [šī 49.a panta] 1. un 2. punktu pieņem līdz 2020. gada 24. maijam";

– piespriest Parlamentam un/vai Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Ar dokumentiem, kurus Polijas Republika 2019. gada 2. oktobrī, Komisija 2019. gada 15. oktobrī, Lietuvas Republika un Igaunijas Republika 2019. gada 30. oktobrī un Latvijas Republika 2019. gada 6. novembrī iesniedza Vispārējās tiesas kancelejā, tās atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 143. pantam lūdza atļauju iestāties lietā Parlamenta un Padomes prasījumu atbalstam.

13 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 14. oktobrī, Padome atbilstoši Reglamenta 130. panta 1. punktam izvirzīja iebildi par nepieņemamību, lūdzot Vispārējo tiesu:

– noraidīt prasību kā nepieņemamu;

– piespriest prasītajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 15. oktobrī, Parlaments atbilstoši Reglamenta 130. panta 1. punktam izvirzīja iebildi par nepieņemamību, lūdzot Vispārējo tiesu:

– galvenokārt:

  – noraidīt prasību kā nepieņemamu;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

– pakārtoti – ja Vispārējā tiesa noraidītu iebildi par nepieņemamību vai nolemtu iebildes par nepieņemamību izskatīšanu atlikt līdz galīgā nolēmuma taisīšanai – noteikt Parlamentam un Padomei jaunus termiņus savu attiecīgo iebildumu rakstu iesniegšanai.

15 Apsvērumos, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2019. gada 6. decembrī, par Parlamenta un Padomes izvirzītajām iebildēm par nepieņemamību prasītāja lūdz Vispārējo tiesu šīs iebildes noraidīt kā nepamatotas un līdz ar to atzīt prasību par pieņemamu.

16 Ar 2020. gada 4. aprīļa lēmumu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs saskaņā ar Reglamenta 67. panta 2. punktu, ņemot vērā šīs lietas īpašos apstākļus, nolēma to izskatīt prioritāri.

Juridiskais pamatojums

Par iebildēm par nepieņemamību

17 Savas iebildes par nepieņemamību atbalstam Parlaments apgalvo, ka prasītājai nav *locus standi* prasīt apstrīdētās direktīvas daļēju atcelšanu un ka turklāt tam ir šaubas par to, vai prasītājai ir interese celt prasību par minētās direktīvas daļēju atcelšanu. Savukārt Padome savas iebildes par nepieņemamību atbalstam norāda, ka prasība ir nepieņemama, jo, pirmkārt, prasītājai nav intereses celt prasību par apstrīdētās direktīvas daļēju atcelšanu, otrkārt, tai nav *locus standi* celt prasību par minētās direktīvas daļēju atcelšanu un, treškārt, pieprasītās daļējās atcelšanas dēļ tiktu būtiski grozīta apstrīdētā direktīva.

18 Prasītāja apgalvo, ka tai ir interese un *locus standi* prasīt apstrīdētās direktīvas daļēju atcelšanu.

19 Šajā ziņā saskaņā ar Reglamenta 130. pantu gadījumā, ja atbildētājs vai atbildētāji ar atsevišķu dokumentu lūdz Vispārējo tiesu lemt par nepieņemamību vai kompetences neesamību, neaplūkojot lietu pēc būtības, tai ir jālemj par pieteikumu pēc iespējas ātrāk, attiecīgā gadījumā pēc tam, kad ir sākta tiesvedības mutvārdu daļa.

20 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka tā ir guvusi pietiekamu informāciju no lietas materiāliem, un nolemj, izdodot šo rīkojumu, lemt par Parlamenta un Padomes izvirzītajām iebildēm par nepieņemamību, neuzsākot tiesvedības mutvārdu daļu, ņemot vērā, ka turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ un neatkarīgi no jautājuma, vai prasītāja pamato savu interesi celt prasību, tā nav pierādījusi, ka tai ir *locus standi* celt prasību par apstrīdētās direktīvas daļēju atcelšanu.

Ievada apsvērumi

21 Saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu "jebkura fiziska vai juridiska persona ar pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai [pirmais gadījums] vai kas viņu skar tieši un individuāli [otrais gadījums], un par reglamentējošu aktu, kas viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem [trešais gadījums]".

22 Šajā ziņā, kaut arī LESD 263. panta ceturtā daļa tieši neattiecas uz prasību atcelt tiesību aktu, kuras fiziskas vai juridiskas personas iesniedz par direktīvu, pieņemamību, no judikatūras tomēr izriet, ka ar šo apstākli vien nepietiek, lai šādas prasības atzītu par nepieņemamām. Proti, Savienības iestādes nevar, vienkārši izvēloties attiecīgā akta formu, liegt tiesību aizsardzību tiesā, ko šī Līguma norma paredz fiziskām vai juridiskām personām (pēc analoģijas skat. rīkojumu, 2002. gada 10. septembris, *Japan Tobacco* un *JT International*/Parlaments un Padome, T-223/01, EU:T:2002:205, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Tajā pašā laikā saskaņā ar LESD 288. panta trešo daļu direktīvas ir adresētas dalībvalstīm. Tādējādi saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu tādas fiziskas vai juridiskas personas kā prasītāja var celt prasību atcelt direktīvu, tādu kā apstrīdētā direktīva, tikai tad, ja vai nu – saskaņā ar "otro gadījumu" – šī direktīva tās skar tieši un individuāli, vai arī – saskaņā ar "trešo gadījumu" – šī direktīva ir reglamentējošs akts, kas šīs personas skar tieši un nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 25. oktobris, *Microban International* un *Microban (Europe)* /Komisija, T-262/10, EU:T:2011:623, 19. punkts; 2013. gada 6. septembris, *Sepro Europe*/Komisija, T-483/11, nav publicēts, EU:T:2013:407, 29. punkts, un rīkojumu, 2014. gada 7. jūlijs, *Wepa Lille* /Komisija, T-231/13, nav publicēts, EU:T:2014:640, 20. punkts).

24 Runājot par "reglamentējoša akta" jēdzienu LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētā "trešā gadījuma" izpratnē, tas ir jāsaprot tādējādi, kas tas attiecas uz jebkuru vispārpiemērojamu aktu, izņemot leģislatīvus aktus. Proti, attiecībā uz pēdējiem minētajiem aktiem Lisabonas līguma autori ir vēlējušies saglabāt ierobežojošu pieeju attiecībā uz privātpersonu iespēju lūgt šo aktu atcelšanu, prasot tām pierādīt, ka minētie leģislatīvie akti šīs personas skar "tieši un individuāli" (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 59. un 60. punkts, kā arī Diskusiju loka par Tiesas darbību 2003. gada 25. marta nobeiguma ziņojumu, Eiropas Konventa sekretariāts, CONV 636/03, 22. punkts, un Prezidija 2003. gada 12. maija pavadvēstuli Konventam, CONV 734/03, 20. lpp.).

25 Šajā ziņā atšķirība starp leģislatīvu aktu un reglamentējošu aktu atbilstoši LESD balstās uz kritēriju par tā pieņemšanas procedūru – leģislatīvu vai neleģislatīvu (skat. rīkojumu, 2015. gada 7. janvāris, *Freitas* /Parlaments un Padome, T-185/14, nav publicēts, EU:T:2015:14, 26. punkts un tajā minētā judikatūra). Proti, saskaņā ar LESD 289. pantu par leģislatīviem aktiem ir uzskatāmi tiesību akti, kas pieņemti saskaņā ar likumdošanas procedūru, kā arī – īpašos Līgumos noteiktos gadījumos – daži akti, kas pieņemti pēc dalībvalstu grupas vai pēc Parlamenta iniciatīvas, pēc Eiropas Centrālās Bankas (ECB) ieteikuma vai pēc Eiropas Savienības Tiesas vai Eiropas Investīciju bankas (EIB) lūguma.

26 Šajā lietā nav strīda par to, ka apstrīdētā direktīva tika pieņemta saskaņā ar LESD 194. panta 2. punktu un atbilstoši parastajai likumdošanas procedūrai, kas sīki ir izklāstīta LESD 294. pantā. Līdz ar to minētā direktīva LESD izpratnē ir leģislatīvs akts, ieskaitot tās 1. pantu, kurā tostarp ir paredzēta 49.a panta iekļaušana Direktīvā 2009/73 un kura daļēju atcelšanu prasītāja lūdz konkrētajā gadījumā.

27 Līdz ar to – neatkarīgi no apstākļa, ka apstrīdētajā direktīvā, ņemot vērā tās direktīvas statusu, ir paredzēts, ka noteiktas dalībvalstis, kurām tā ir adresēta, pieņem transponēšanas pasākumus, šim apstāklim pašam par sevi izslēdzot, ka tā principā varētu tikt uzskatīta par aktu, kas nav saistīts ar "īstenošanas pasākumiem", – nosacījums par prasītājas *locus standi* celt prasību par minēto direktīvu nevar tikt balstīts uz LESD 263. panta ceturtajā daļā minēto "trešo gadījumu", jo apstrīdētais akts, proti, apstrīdētā direktīva, nav uzskatāms par "reglamentējošu aktu" šīs tiesību normas izpratnē.

28 Attiecībā uz LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzēto "otro gadījumu" ir jāatgādina, ka noteiktos apstākļos pat leģislatīvs akts, kas ir piemērojams ieinteresētajiem uzņēmējiem kopumā, var skart dažus no tiem tieši un individuāli šīs tiesību normas izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1985. gada 17. janvāris, *Piraiki–Patraiki* u.c./Komisija, 11/82, EU:C:1985:18, 11.–32. punkts, un 2000. gada 27. jūnijs, *Salamander* u.c./Parlaments un Padome, T-172/98 un no T-175/98 līdz T-177/98, EU:T:2000:168, 30. punkts).

29 Tādējādi šajā lietā ir jāpārbauda, vai prasītāja, ņemot vērā LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētos nosacījumus attiecībā uz "otro gadījumu", ir pierādījusi, ka apstrīdētā direktīva to skar tieši un individuāli, atgādinot, ka šajā tiesību normā ietvertais tieša un individuāla skāruma jēdziens atbilst EKL 230. panta ceturtajā daļā ietvertajam jēdzienam, kuru Lisabonas līguma autoriem nav bijis nodoma grozīt (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 70. un 71. punkts).

Par prasītājas tiešu skārumu

30 Parlaments uzskata, ka apstrīdētās direktīvas norma, kuras daļēju atcelšanu prasītāja lūdz šajā lietā, prasītāju neskar tieši, jo šī tiesību norma ir adresēta konkrēti dalībvalstīm, kuru kompetencē ir pēc uzņēmēju lūguma piešķirt iespējamo atkāpi, un ka minētajai tiesību normai tātad nav nekādas ietekmes un nekādu seku attiecībā uz prasītājas tiesisko stāvokli.

31 It īpaši Parlaments uzskata, ka nekas minētajā tiesību normā nenosaka prasītājai pienākumu noteiktā termiņā lūgt piešķirt atkāpi no grozītajā Direktīvā 2009/73 paredzētajiem pienākumiem. Tātad, tā kā apstrīdētajā direktīvā neesot norādīts datums, kad prasītājai jālūdz šāda atkāpe, tieši dalībvalstīm šīs direktīvas valsts transponēšanas pasākumu ietvaros esot jāparedz procesuālie noteikumi, kas reglamentēs lūguma par atkāpi iesniegšanas kārtību, un šajā ziņā tām esot rīcības brīvība ar nosacījumu, ka minētie noteikumi tiek paredzēti tādā veidā, lai nodrošinātu, ka iespējamie lūgumi par atkāpi var tikt izskatīti un attiecīgā gadījumā atkāpes var tikt piešķirtas savlaicīgi.

32 Tādējādi, Parlamenta ieskatā, tas, kas būtu jāņem vērā, ir likuma projekts, ar kuru Vācijā paredzēts transponēt apstrīdēto direktīvu un kurā ir paredzēta iespēja uzņēmējiem lūgumu par atkāpi iesniegt 30 dienu laikā pēc šī valsts likuma stāšanās spēkā, kas notika 2019. gada 12. decembrī, un šajā ziņā, ja prasītāja savu lūgumu neiesniegtu šajā valsts iestāžu paredzētajā termiņā, tieši minētais Vācijas likums, nevis apstrīdētā direktīva ietekmētu tās tiesisko stāvokli. Parlamenta skatījumā, lai gan apstrīdētajā direktīvā ir paredzēts beigu datums atkāpju piešķiršanai, dalībvalstīm ir rīcības brīvība attiecībā uz datumu, kurā iesniedzams jebkurš lūgums par atkāpi, un tas nozīmē, kas kopējais laikposms, kurā uzņēmēji var iesniegt lūgumus un valsts iestādes var tos izskatīt, t.i., laikposms, kuru prasītāja konkrētajā lietā apstrīd, to uzskatot par pārāk īsu vai striktu, dažādās dalībvalstīs atšķiras. Tā Vācijā atkāpes procedūras varot tikt ierosinātas un īstenotas no pieciem līdz sešiem mēnešiem ilgā laikposmā starp 2019. gada 12. decembri un 2020. gada 24. maiju.

33 Padome apgalvo, ka prasītāju tieši neskar nedz, vispārīgi runājot, apstrīdētā direktīva, nedz, konkrēti, vienīgais šīs direktīvas noteikums, kura daļēju atcelšanu tā lūdz. Šajā ziņā prasītāja neizskaidrojot, kādā veidā kāda no juridiskajām saistībām, kas ar apstrīdēto direktīvu noteiktas dalībvalstīm, tostarp tām noteiktais termiņš, kurā būtu jāpiešķir atkāpes no grozītās Direktīvas 2009/73, varētu radīt tiešas tiesiskas sekas attiecībā uz tās stāvokli. Turklāt sekas, ko attiecībā uz prasītāju radītu apstrīdētās direktīvas īstenošana, kādas tās ir apgalvotas prasības pieteikumā, esot pilnīgi hipotētiskas, jo tās tiktu konkretizētas tikai gadījumā, ja atkāpe tai netiktu piešķirta, bet šis apstāklis aplūkojamās prasības iesniegšanas datumā neesot bijis zināms. Turklāt dalībvalstīm esot rīcības brīvība apstrīdētās direktīvas valsts transponēšanas pasākumu noteikšanā un it īpaši tām esot pilnīga brīvība saistībā ar iespēju piešķirt atkāpes attiecībā uz pārvades līnijām uz trešajām valstīm un/vai no tām. Patiesībā, prasības pieteikuma 21. punktā uzsverot, ka, "tiklīdz direktīva par grozījumiem ir transponēta Vācijā, Vācijas tiesību akti, ar kuriem tiek īstenota Direktīva [2009/73], pilnībā tiks piemēroti Vācijā esošajam "Nord Stream" posmam", un norādot arī, ka tā vēlas lūgt Vācijas iestādēm piešķirt atkāpi, prasītāja pati esot atzinusi, ka šajā lietā nav izpildīti nosacījumi, lai apstrīdētā direktīva to skartu tieši.

34 Prasības pieteikumā un savos apsvērumos par Parlamenta un Padomes izvirzītajām iebildēm par nepieņemamību prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā direktīva to skar tieši, jo, tās ieskatā, nepastāvot lēmumam par atkāpi, ko būtu pieņēmusi Vācijas regulatīvā iestāde saskaņā ar 49.a pantu, kas ir pievienots ar apstrīdēto direktīvu Direktīvai 2009/73, šīs pēdējās minētās direktīvas prasības tai būs piemērojamas. Tas attiecoties uz Direktīvas 2009/73 9. pantā paredzētajiem pienākumiem pārvades sistēmu un pārvades sistēmu operatoru nodalīšanas jomā, šīs direktīvas 32. pantā paredzēto pienākumu piešķirt trešajām personām piekļuvi savam gāzes cauruļvadam un minētās direktīvas 41. panta 1. un 6. punktā, kā arī attiecīgajos Vācijas transponēšanas tiesību aktos paredzētajiem pienākumiem tarifu jomā.

35 Šo jauno saistību dēļ prasītājai būtu būtiski jāmaina akcionāru vienošanās, kas uz to attiecas, savi statūti un vienošanās par gāzes pārvadi, ko tā noslēgusi ar *Gazprom export LLC*. Taču šajā ziņā iespēja saskaņā ar apstrīdētajā direktīvā paredzēto jauno 49.a pantu saņemt no Vācijas regulatīvās iestādes atkāpi, ko tās gadījumā būtu pārmērīgi grūti vai pat neiespējami iegūt, nelabotu situāciju, kurā minētā direktīva tieši un būtiski ietekmētu prasītājas situāciju, it īpaši tādēļ, ka šāda veida atkāpe attiecas tikai uz dažiem no Direktīvā 2009/73 paredzētajiem pienākumiem, ka šīs atkāpes tiek piešķirtas tikai uz laiku un ka pārāk īss termiņš, kurā valsts regulatīvajām iestādēm ir jāpieņem lēmums par lūgumiem piešķirt atkāpi, konkrētajā gadījumā līdz 2020. gada 24. maijam, apdraudētu iespēju prasītājai saņemt šādu atkāpi. Visbeidzot, runājot par apstrīdētās direktīvas noteikumu, kurā ir paredzēts šis termiņš un kura atcelšanu prasītāja lūdz konkrētajā lietā, tas neatstājot dalībvalstīm nekādu rīcības brīvību, kā rezultātā tā piemērošana esot pilnīgi automātiska un izrietot tikai no Savienības tiesiskā regulējuma.

36 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 263. panta ceturtajā daļā noteiktajā "otrajā gadījumā" paredzētais nosacījums par to, ka fiziskai vai juridiskai personai ir jābūt tieši skartai ar Savienības aktu, kas ir prasības priekšmets, prasa, lai tiktu izpildīti divi kumulatīvi nosacījumi, proti, lai šis akts, pirmkārt, tieši ietekmētu prasītāja tiesisko stāvokli un, otrkārt, neatstātu nekādu rīcības brīvību šī akta adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā īstenošanu, kas būtu pilnīgi automātiska un izrietētu tikai no Savienības tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (rīkojums, 2008. gada 19. jūnijs, *US Steel Košice*/Komisija, C-6/08 P, nav publicēts, EU:C:2008:356, 59. punkts, un spriedums, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42. punkts).

37 Tā tas ir arī tad, ja apstrīdētā Savienības tiesību akta adresātu iespēja neīstenot šo aktu ir tīri teorētiska un nav nekādu šaubu par adresātu nodomu noteikt sekas, kas atbilstu šim aktam (skat. rīkojumu, 2008. gada 19. jūnijs, *US Steel Košice*/Komisija, C-6/08 P, nav publicēts, EU:C:2008:356, 60. punkts un tajā minētā judikatūra, un spriedumu, 2019. gada 4. decembris, *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo*/Komisija, C-342/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:1043, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Šajā lietā ir jākonstatē, ka vispārīgi, sākot no apstrīdētās direktīvas spēkā stāšanās brīža, daļa no gāzes cauruļvadu ekspluatētāju – tādu kā prasītāja – gāzes pārvades līnijām, konkrētajā gadījumā daļa, kas atrodas starp dalībvalsti un trešo valsti līdz dalībvalstu teritorijai, vai daļa, kas atrodas dalībvalsts teritoriālajā jūrā, tagad potenciāli ir pakļauta Direktīvā 2009/73 un valsts noteikumos, ar kuriem transponēta pēdējā minētā direktīva, kāda tā ir grozīta [ar apstrīdēto direktīvu], paredzētajiem pienākumiem.

39 Runājot par konkrētajiem pienākumiem, kuriem turpmāk saskaņā ar grozītās Direktīvas 2009/73 noteikumiem tiks pakļauta daļa no noteiktu uzņēmēju, tādu kā prasītāja, gāzes pārvades līnijām, kā arī par veidu, kādā šie pienākumi tiks konkrēti definēti, tie tomēr ir atkarīgi no valsts transponēšanas pasākumiem, kurus dalībvalsts, kuras teritoriālajā jūrā atrodas šī pārvades līnijas daļa, pieņems vai pieņēmusi saskaņā ar apstrīdētās direktīvas 2. pantu, lasot to kopsakarā ar LESD 288. panta trešo daļu, vēlākais 2020. gada 24. februārī.

40 Proti, direktīva pati par sevi nevar radīt pienākumus privātpersonai un tātad valsts iestādes, vēršoties pret operatoriem, nevar atsaukties uz direktīvu pašu par sevi, ja šīs iestādes iepriekš nav pieņēmušas minētās direktīvas transponēšanas pasākumus (spriedums, 1986. gada 26. februāris, *Marshall*, 152/84, EU:C:1986:84, 48. punkts, un rīkojums, 2014. gada 7. jūlijs, *Group'Hygiène*/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, 33. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 1994. gada 14. jūlijs, *Faccini Dori*, C-91/92, EU:C:1994:292, 20. un 25. punkts).

41 Tādējādi neatkarīgi no jautājuma, vai apstrīdētās direktīvas noteikumi ir skaidri un pietiekami precīzi, tie – pirms valsts transponēšanas pasākumu noteikšanas un neatkarīgi no šīs noteikšanas – nevar tieši vai nepastarpināti radīt prasītājai pienākumus un līdz ar to ietekmēt tās tiesisko stāvokli LESD 263. panta ceturtās daļas nozīmē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 27. jūnijs,

Salamander u.c./Parlaments un Padome, T-172/98 un no T-175/98 līdz T-177/98, EU:T:2000:168, 54. punkts, un rīkojumu, 2014. gada 7. jūlijs, *Group'Hygiène*/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, 33. punkts). It īpaši, kamēr Vācijas Federatīvā Republika nav noteikusi apstrīdētās direktīvas transponēšanas pasākumus, Vācijas regulatīvā iestāde nevar prasīt prasītājai, lai tā ievērotu pienākumus, kas no jauna ir piemērojami tās gadījumā, kā tas ir paredzēts minētajā direktīvā.

42 Šajā ziņā apstāklis, ka tagad prasītājas darbības daļēji regulē Savienības tiesības, šajā gadījumā grozītā Direktīva 2009/73, katrā ziņā ir tikai sekas, kas izriet no tās izvēles izvērst un saglabāt savu darbību Savienības teritorijā, konkrēti – vienas no Savienības dalībvalstīm teritoriālajā jūrā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, *Air Transport Association of America* u.c., C-366/10, EU:C:2011:864, 127. un 128. punkts). Taču apstrīdētā direktīva – pati par sevi un kopš tās stāšanās spēkā – nerada nepastarpinātas un konkrētas sekas attiecībā uz tādu uzņēmēju kā prasītāja tiesisko stāvokli, katrā ziņā ne pirms tās 2. panta 1. punktā paredzētā transponēšanas termiņa beigām.

43 Turklāt, ja tiktu pieņemts prasītājas viedoklis, saskaņā ar kuru apstrīdētās direktīvas stāšanās spēkā ir tieši ietekmējusi tās tiesisko stāvokli tādēļ, ka prasītājas dubulto gāzes cauruļvadu "Nord Stream" sistēmas ekspluatācija līdz šim bija izslēgta no Direktīvas 2009/73 materiālās piemērošanas jomas, tas liktu uzskatīt, ka ikreiz, kad Savienība pieņem jaunus leģislatīvus aktus kādā jomā, uzņēmējiem nosakot pienākumus, kuriem tie iepriekš nebija pakļauti, šie leģislatīvie akti, pat ja tie pieņemti direktīvas formā un saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, vienmēr tieši skar uzņēmējus LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē. Taču šāda pieeja būtu pretrunā pašam LESD 288. panta trešās daļas formulējumam, saskaņā ar kuru "direktīvas tām dalībvalstīm, kurām tās adresētas, uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šo valstu iestādēm noteikt to īstenošanas formas un metodes", un līdz ar to faktam, ka uzņēmēju tiesisko stāvokli principā ietekmē valsts pasākumi, ar kuriem ir transponēta jebkāda direktīva.

44 Tādējādi šajā gadījumā tikai ar to apstrīdētās direktīvas transponēšanas valsts pasākumu starpniecību, kurus pieņems vai pieņēmušas dalībvalstis, prasītājas gadījumā – Vācijas Federatīvā Republika, tādi uzņēmēji kā prasītāja, ievērojot šo dalībvalstu paredzētos nosacījumus, būs vai ir pakļauti Direktīvā 2009/73, kāda tā ir grozīta ar apstrīdēto direktīvu, noteiktajiem pienākumiem (šajā nozīmē skat. rīkojumus, 2002. gada 10. septembris, *Japan Tobacco* un *JT International*/Parlaments un Padome, T-223/01, EU:T:2002:205, 47. punkts, un 2014. gada 7. jūlijs, *Group'Hygiène*/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, 33. un 36. punkts).

45 Šajā ziņā, pirmkārt, šīs prasības celšanas dienā Vācijas Federatīvajā Republikā šādu transponēšanas pasākumu nebija. Otrkārt, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, katrā ziņā ir jākonstatē, ka attiecībā uz valsts transponēšanas pasākumiem, kuri, kā paredzēts, vēlākais līdz 2020. gada 24. februārim bija jāpieņem dalībvalstīm un ar kuriem Direktīvā 2009/73, kāda tā ir grozīta ar apstrīdēto direktīvu, paredzētie pienākumi bija jāpadara par saistošiem uzņēmējiem, minētajām dalībvalstīm bija rīcības brīvība šīs direktīvas normu īstenošanā.

46 Proti, pirmām kārtām, runājot par grozītās Direktīvas 2009/73 9. pantā paredzētajiem pienākumiem, dalībvalstīm ir iespēja saskaņā ar šī 9. panta 8. punkta jauno pirmo daļu, kā arī 9. punktu, kas pievienoti ar apstrīdēto direktīvu, nolemt nepiemērot minētā 9. panta 1. punktā paredzēto pienākumu nodalīt pārvades sistēmas un pārvades sistēmu operatorus. Konkrētāk, tie "var" pieņemt šādu lēmumu attiecībā uz gāzes pārvades sistēmas, kura savieno dalībvalsti ar trešo valsti, daļu starp minētās dalībvalsts robežu un pirmo savienojuma punktu ar minētās dalībvalsts tīklu, pirmkārt, ja 2019. gada 23. maijā pārvades sistēma piederēja vertikāli integrētam uzņēmumam un, otrkārt, ja 2019. gada 23. maijā pārvades sistēma piederēja vertikāli integrētam uzņēmumam un ir ieviesti pasākumi, kas garantē lielāku pārvades sistēmas operatora neatkarību nekā Direktīvas 2009/73 IV nodaļas noteikumi. Tāpat saskaņā ar šīs direktīvas 14. panta 1. punktu, kas pievienots ar apstrīdēto direktīvu, dalībvalstis var nolemt nepiemērot minētās direktīvas 9. panta 1. punktu un pēc attiecīgā pārvades sistēmas īpašnieka priekšlikuma un ar Komisijas apstiprinājumu norīkot neatkarīgu sistēmas operatoru.

47 Otrām kārtām atbilstoši grozījumiem, kas Direktīvā 2009/73 izdarīti ar apstrīdēto direktīvu, it īpaši tiem, kas attiecas uz 36. pantu un 49.a panta pievienošanu, valsts iestādes var nolemt attiecībā uz "nozīmīgākiem jauniem gāzes infrastruktūras objektiem" un "gāzes pārvades līnijām starp dalībvalst[īm] un treš[ajām] valst[īm], kas pabeigtas pirms 2019. gada 23. maija", piešķirt atkāpes no dažiem grozītās Direktīvas 2009/73 pantiem, konkrētajā gadījumā, runājot par 36. pantu, atkāpes no 9., 32., 33., 34. panta un 41. panta 6., 8. un 10. punkta un, runājot par 49.a pantu, atkāpes no 9., 10., 11. un 32. panta un 41. panta 6., 8. un 10. punkta.

48 Šajā ziņā, kā pamatoti apgalvo Parlaments, tieši dalībvalstīm ir jāpieņem valsts pasākumi, kas ļauj attiecīgajiem uzņēmējiem lūgt piemērot šīs atkāpes, konkrēti nosakot šo atkāpju saņemšanas nosacījumus atbilstoši ar apstrīdēto direktīvu grozītās Direktīvas 2009/73 49.a pantā paredzētajiem vispārīgajiem kritērijiem un paredzot procedūru, kas ļauj to valsts regulatīvajām iestādēm lemt par šādiem lūgumiem apstrīdētajā direktīvā paredzētajos termiņos. Turklāt, īstenojot šos nosacījumus, valsts regulatīvajām iestādēm ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz šādu atkāpju piešķiršanu un iespējamiem īpašiem nosacījumiem, kuriem šīs atkāpes var tikt pakļautas (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 4. decembris, *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo*/Komisija, C-342/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:1043, 48.–53. punkts).

49 No iepriekš minētā izriet, ka, vispārīgi runājot, apstrīdētās direktīvas normas prasītāju neskar tieši.

50 Tas pats attiecas arī uz vienīgo tiesību normu, kuru prasītāja lūdz atcelt, proti, jauno 49.a panta 3. punkta pirmo teikumu, kurš ir ieviests ar apstrīdēto direktīvu un saskaņā ar kuru "lēmumus [par atkāpēm] saskaņā ar [šī 49.a panta] 1. un 2. punktu pieņem līdz 2020. gada 24. maijam". Proti, šajā jaunajā tekstā ir paredzēts pienākums valsts regulatīvajām iestādēm, kas ir atbildīgas par lūgumu par atkāpēm izskatīšanu saskaņā ar šo normu, lemt par šiem lūgumiem vēlākais līdz 2020. gada 24. maijam. Šis pienākums rīkoties, ievērojot konkrētu laika ierobežojumu, tātad ir noteikts tieši valsts iestādēm.

51 Turpretim neatkarīgi no tā, vai dalībvalstīm ir rīcības brīvība šīs apstrīdētās direktīvas normas īstenošanā, Savienības likumdevēja šādi paredzētais pienākums tieši neietekmē uzņēmējus, kuri iesniedz šādus lūgumus par atkāpi vai kuriem – kā prasītājai – ir nodoms tos iesniegt. Proti, atbilstoši Parlamenta apgalvojumam, kuru šajā ziņā prasītāja nav apstrīdējusi, Vācijas likumā par apstrīdētās direktīvas transponēšanu ir paredzēts, ka uzņēmējiem lūgums par atkāpi bija jāiesniedz vēlākais 30 dienu laikā pēc šī valsts likuma spēkā stāšanās. Tādējādi tā ir šī valsts tiesību norma, kas tieši ietekmē prasītājas tiesisko stāvokli, jo tās tiesības lūgt atkāpi no dažiem Direktīvā 2009/73, kāda tā ir grozīta ar apstrīdēto direktīvu, paredzētajiem pienākumiem ir reglamentētas – tostarp laika ziņā – ar minēto valsts tiesību normu gan attiecībā uz termiņu, kurā ir jāiesniedz lūgums, gan attiecībā uz termiņu, kurā ir izskatāms šis lūgums. Turklāt apstrīdētajā direktīvā nav paredzēts, kādas sekas attiecībā uz lūgumu par atkāpi, ko izskata valsts regulatīvā iestāde, ir nosakāmas gadījumā, ja šai iestādei nav izdevies ievērot minētajā direktīvā paredzēto 2020. gada 24. maija termiņu, lai lemtu par minēto lūgumu.

52 Visbeidzot, prasītāja nevar atsaukties uz risinājumu, ko Tiesa izmantojusi 2009. gada 7. oktobra spriedumā *Vischim*/Komisija (T-380/06, EU:T:2009:392). Proti, ir taisnība, ka no minētā sprieduma, it īpaši tā 58. punkta, izriet, ka lietā, kurā tas bija pasludināts, Vispārējā tiesa atzina, ka apstrīdētā direktīva skar prasītāju tieši un individuāli, jo ar pēdējo minēto direktīvu kāda ķīmiska viela tika iekļauta tās pamatdirektīvas pielikumā, kuras izpildes pasākumu šī direktīva veidoja. Tomēr ir jākonstatē, ka šī judikatūrā nostiprinātā nostāja ir izskaidrojama ar specifiskām minētās prasītājas īpašībām. Proti, šī prasītāja bija tā paziņojuma autore, kura rezultātā, pirmkārt, tika veikta ķīmiskās vielas pārbaudes procedūra, kura attiecās konkrēti uz vienu no tās produktiem, un, otrkārt, šī viela tika iekļauta [pielikumā]. Turklāt tā bija spēkā esošo atļauju turētāja attiecībā uz augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur minēto ķīmisko vielu. Tātad minētā faktiskā situācija nekādi nav salīdzināma ar aplūkojamo lietu.

53 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītāju tieši neskar nedz apstrīdētā direktīva, nedz šīs direktīvas norma, kuras daļēju atcelšanu tā lūdz konkrētajā lietā.

Par prasītājas individuālu skārumu

54 Parlaments norāda, ka prasītāja nav skarta individuāli. Saistībā ar apstākli, ka ar apstrīdēto direktīvu esot ietekmēts ierobežots uzņēmēju skaits, tas uzskata, ka, pirmkārt, ar iespēju vairāk vai mazāk precīzi noteikt to personu skaitu vai pat identitāti, kurām ir piemērojama šī direktīva, nepietiek, lai konstatētu, ka prasītāja ir skarta individuāli, un, otrkārt, šis ierobežotais skaits ir izskaidrojams ar attiecīgās nozares, t.i., gāzes transportēšanas pa pārvades līnijām nozares, oligopolu raksturu. Katrā ziņā apstrīdētās direktīvas pieņemšanas datumā prasītāja neesot ieguvusi specifiskas tiesības ekspluatēt savu gāzes infrastruktūras objektu, konkrētajā gadījumā – tiesības veikt tādu šī objekta ekspluatāciju, kas būtu atbrīvota no Savienības tiesību piemērošanas, ārpus dalībvalstu sauszemes teritorijas. Turklāt tā neesot pierādījusi, ka pastāv īpašības, kas būtu raksturīgas tieši tai vai kas būtu uzskatāmas par tādām, kas nošķir divu gāzes cauruļvadu "Nord Stream" sistēmu no jebkura cita pārrobežu starpsavienojuma, kas faktiski vai potenciāli atrodas identiskā vai analogā situācijā. Runājot par apstrīdētās direktīvas ekonomiskajām sekām attiecībā uz prasītājas darbībām, šādas sekas nevarot likt konstatēt, ka minētā direktīva prasītāju skar individuāli.

55 Padome norāda, ka apstrīdētā direktīva prasītāju neskarot individuāli, jo, pat ja tiktu pieņemts, ka tā var radīt tiesiskas sekas attiecībā uz tās stāvokli, esot konstatējams, ka minētās direktīvas noteikumi ir piemērojami objektīvi noteiktām tiesiskajām situācijām un ka ar tiem prasītāja nav individualizēta līdzīgi tam, ka tas būtu individuāla lēmuma adresāta gadījumā. Proti, apstrīdētā direktīva esot piemērojama visām gāzes pārvades līnijām starp dalībvalsti un trešo valsti neatkarīgi no tā, vai runa ir par sauszemes vai jūras pārvades līnijām, vai arī iepriekš pastāvošām, pabeigtām vai jaunām pārvades līnijām, pat tām pārvades līnijām, kuras, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei izstājoties no Savienības, ir kļuvušas par pārvades līnijām starp dalībvalsti un trešo valsti, vai arī pārvades līnijām, kas nonākušas minētās direktīvas piemērošanas jomā līdz ar jaunu dalībvalstu pievienošanos Savienībai.

56 Turklāt, Padomes ieskatā, prasītāja nevarot pretendēt uz to, ka tai būtu iegūtās tiesības saglabāt savu iepriekšējo infrastruktūras objekta, kuru nereglamentē Savienības tiesības, operatora statusu, kas tai it kā ir bijis iepriekš. Proti, tas nozīmētu, ka Savienības likumdevējai iestādei tiktu aizliegts pieņemt jebkādu jaunu vispārpiemērojamu normu attiecībā uz gāzes pārvades līniju ekspluatāciju starp dalībvalsti un trešo valsti līdz dalībvalsts teritorijai vai līdz šīs dalībvalsts teritoriālajai jūrai. Katrā ziņā ar apstrīdēto direktīvu neesot apdraudēts kādu iepriekš pastāvošu specifisku vai ekskluzīvu prasītājas tiesību tvērums vai īstenošana.

57 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā direktīva to skar individuāli, jo tā pieder pie slēgta un ierobežota piecu operatoru loka, kurus šī direktīva ietekmē, proti, pie tādu gāzes cauruļvadu īpašniekiem un operatoriem, kuri 2019. gada 23. maijā jau bija pabeigti un ekspluatācijā, kuri savieno pa jūru trešās valstis un Savienības dalībvalstis un kuri ietver vienu starpsavienojuma punktu, kas atrodas Savienības teritorijā. Prasītājas ieskatā, apstrīdētās direktīvas sekas esot bijušas tādas, ka uz visiem šiem operatoriem tika attiecināti visi Direktīvā 2009/73 un valsts transponēšanas tiesību aktos paredzētie normatīvie pienākumi, turklāt tas esot noticis brīdī, kad visi lēmumi par ieguldījumiem saistībā ar to infrastruktūras objektiem jau kopš ilga laika bija pieņemti un minētie infrastruktūras objekti jau bija uzbūvēti un nodoti ekspluatācijā. Tādējādi atšķirībā no to infrastruktūras objektu operatoriem, kas, ievērojot šo jauno regulatīvo ierobežojumu, tiks uzbūvēti nākotnē, tādiem uzņēmējiem kā prasītāja ar apstrīdēto direktīvu esot ticis atņemts nereglamentēta infrastruktūras objekta operatora statuss. To darbības veikšanas apstākļi neapšaubāmi esot kļuvuši mazāk labvēlīgi nekā iepriekš – 2014. gada 27. februāra sprieduma *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100) 61. punkta izpratnē, jo tos ietekmēja būtiskas izmaiņas to infrastruktūras objektiem piemērojamajās tiesībās un šīm izmaiņām bija ievērojamas sekas attiecībā uz šo infrastruktūras objektu finansēšanas struktūru, kā arī uz to partnerattiecībām ar tādiem gāzes piegādātājiem kā *Gazprom export* – vienīgo prasītājas

klientu. Turklāt šie operatori atšķiroties no turpmākajiem uzņēmējiem, jo infrastruktūra, ko pēdējie minētie uzbūvēs nākotnē, pēc definīcijas nebūs infrastruktūra, kas būtu ekspluatācijā 2019. gada 23. maijā apstrīdētās direktīvas izpratnē.

58 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fiziskas vai juridiskas personas, kas nav Savienības akta adresātes, atbilst individuāla skāruma nosacījumam LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētā otrā gadījuma izpratnē tikai tad, ja apstrīdētais akts tās skar noteiktu tām raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu faktisko apstākļu dēļ, kas tās izceļ salīdzinājumā ar visām citām personām, un tādējādi tās individualizē tieši tāpat kā adresātu (spriedumi, 1963. gada 15. jūlijs, *Plaumann*/Komisija, 25/62, EU:C:1963:17, un 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 72. punkts).

59 Konkrētajā lietā prasītāja uzskata, ka apstrīdētā direktīva un it īpaši šīs direktīvas norma, kuras daļēju atcelšanu tā lūdz, to skar individuāli, jo prasītāja pieder pie ierobežota tādu uzņēmēju loka, kurus apstrīdētā direktīva īpaši ietekmē – līdzīgi tam, kā būtu ietekmēti individuāla lēmuma adresāti. Šo loku veidojot tādu gāzes cauruļvadu īpašnieki un operatori, kas 2019. gada 23. maijā bija jau pabeigti un nodoti ekspluatācijā, kas atrodas trešās valsts teritoriālajā jūrā un kas ietver Savienības teritorijā esošo starpsavienojuma punktu. Tādējādi pastāvot tikai pieci gāzes cauruļvadi, kurus ietekmē apstrīdētā direktīva, proti, tas, kuru pārvalda prasītāja, kā arī gāzes cauruļvadi "Greenstream", "Medgaz", "Maghreb–Europe Gas Pipeline" un "Transmed".

60 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka iespēja vairāk vai mazāk precīzi noteikt to subjektu skaitu vai pat identitāti, kuriem ir piemērojams kāds Savienības pasākums, nekādā gadījumā nenozīmē, ka šie subjekti būtu jāuzskata par tādiem, kurus šis pasākums skar individuāli, ja ir skaidrs, ka šī piemērošana notiek saskaņā ar objektīvu tiesisku vai faktisku situāciju, kas definēta attiecīgajā tiesību aktā (skat. spriedumu, 2015. gada 28. aprīlis, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

61 Runājot par prasītājas minētajiem gāzes cauruļvadiem, tostarp to, kuru pārvalda pati prasītāja, ir jākonstatē, ka apstrīdētās direktīvas piemērošana tiem notiek saskaņā ar objektīvu tiesisku un faktisku situāciju, kas paredzēta šajā direktīvā. Proti, saskaņā ar objektīvo kritēriju, ko likumdevējs ir noteicis 49.a panta 1. punktā, kas Direktīvai 2009/73 pievienots ar apstrīdēto direktīvu, tas ir piemērojams gāzes pārvades līnijām, kas bija pabeigtas pirms 2019. gada 23. maija, t.i., datuma, kad stājās spēkā apstrīdētā direktīva. Turklāt, kā būtībā apgalvo Parlaments, ar apstrīdēto direktīvu skarto uzņēmēju ierobežotais skaits ir izskaidrojams, pirmkārt, ar apstākli, ka tā reglamentē nozīmīgākus gāzes infrastruktūras objektus, kuri prasa īpaši lielus izdevumus un kuru skaits Savienības teritorijā, ņemot vērā telpiskus, ekonomiskus un ģeopolitiskus ierobežojumus, ir ierobežots, un, otrkārt, ar apstākli, ka minētā direktīva reglamentē tikai tos gāzes cauruļvadus, kas saista Savienību ar trešajām valstīm, un to skaits ir vēl mazāks.

62 Tātad, ņemot vērā attiecīgās ekonomiskās nozares specifiku, apstāklis, ka apstrīdētā direktīva var reglamentēt tikai ierobežotu uzņēmēju skaitu, kas bija identificēti vai identificējami šīs direktīvas pieņemšanas laikā, neļauj secināt, ka minētā direktīva šos uzņēmējus skar individuāli līdzīgi tam, kā būtu skarti šī akta adresāti vai individuālu lēmumu adresāti.

63 Ir taisnība, ka 1994. gada 18. maija spriedumā *Codorniu*/Padome (C-309/89, EU:C:1994:197) Tiesa ir atzinusi, ka normatīvs noteikums zināmos apstākļos var individuāli skart noteiktus ieinteresētos uzņēmējus. Tomēr uz šo judikatūru nevar atsaukties konkrētajā gadījumā, jo atšķirībā no regulas, kas tika apstrīdēta minētajā lietā, šajā lietā apstrīdētā direktīva neapdraud kādas specifiskas prasītājas tiesības (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 1995. gada 23. novembris, *Asocarne*/Padome, C-10/95 P, EU:C:1995:406, 43. punkts). Tas pats attiecas uz atsauci uz 2014. gada 27. februāra spriedumu *Stichting Woonlinie* u.c./Komisija (C-133/12 P, EU:C:2014:105).

64 Proti, šajā lietā, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, un atbilstoši šā sprieduma 42. punktā konstatētajam, tai nebija tiesību ekspluatēt un/vai turpināt ekspluatēt divu gāzes cauruļvadu "Nord Stream" sistēmu tādējādi, ka tā būtu atbrīvota no jebkādiem Savienības tiesību aktos noteiktajiem ierobežojumiem, vismaz attiecībā uz šīs gāzes pārvades līnijas daļu, kas atrodas Savienības teritorijā, konkrētajā gadījumā – dalībvalsts iekšzemes jūrā. Tādējādi apstāklis, ka apstrīdētās direktīvas pieņemšanas laikā prasītāja bija daļa no ierobežota – identificēta vai identificējama – tādu uzņēmēju loka, kurus ietekmēja Direktīvas 2009/73 teritoriālās un/vai materiālās piemērošanas jomas paplašināšana, neļauj secināt, ka apstrīdētā direktīva to skar individuāli, jo ir skaidrs, ka tās piemērošana notiek saskaņā ar objektīvu tiesisku un faktisku situāciju, ko attiecīgajā aktā ir definējis Savienības likumdevējs. Turklāt prasītāja nav pierādījusi, ka šis likumdevējs ir pieņēmis apstrīdēto direktīvu, ņemot vērā prasītājas vai četru pārējo prasītājas minēto gāzes cauruļvadu, kas 2019. gada 23. maijā jau bija ekspluatācijā, situācijas īpatnības.

65 Visbeidzot saistībā ar prasītājas argumentāciju, kas attiecas uz apstrīdētās direktīvas ievērojamu ekonomisku ietekmi uz prasītājas kā gāzes cauruļvada "Nord Stream" operatora darbībām, ir jāatgādina, ka ar apstākli, ka kāds vispārpiemērojams tiesību akts dažus uzņēmējus ekonomiski ietekmē vairāk nekā citus, nepietiek, lai tos individualizētu salīdzinājumā ar šiem citiem uzņēmējiem, ja, kā tas ir šajā lietā, šī tiesību akta piemērošana katrā ziņā notiek atbilstoši objektīvi noteiktai situācijai (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 1997. gada 18. decembris, *Sveriges Betodlares* un *Henrikson*/Komisija, C-409/96 P, EU:C:1997:635, 37. punkts; spriedumus, 2010. gada 2. marts, *Arcelor*/Parlaments un Padome, T-16/04, EU:T:2010:54, 106. punkts, un 2011. gada 16. decembris, *Enviro Tech Europe* un *Enviro Tech International*/Komisija, T-291/04, EU:T:2011:760, 110. punkts).

66 Turklāt tas apstāklis vien, ka prasītāja jaunā Savienības tiesiskā regulējuma dēļ var zaudēt būtisku ienākumu avotu, neliecina, ka prasītāja atrodas īpašā situācijā, un ar to nepietiek, lai pierādītu, ka šis regulējums to skar individuāli. Proti, šajā ziņā prasītājai Vispārējā tiesā ir jāiesniedz pierādījumi – un tas šajā lietā nav izdarīts – par apstākļiem, kas ļautu uzskatīt, ka apgalvotais kaitējums var to individualizēt salīdzinājumā ar jebkuru citu uzņēmēju, kuru minētais tiesiskais regulējums ietekmē tādā pašā veidā kā prasītāju (spriedums, 2011. gada 16. decembris, *Enviro Tech Europe* un *Enviro Tech International*/Komisija, T-291/04, EU:T:2011:760, 110. punkts).

67 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētā direktīva prasītāju turklāt neskar individuāli.

68 Līdz ar to, nepastāvot nepieciešamībai lemt par to, vai prasītājai ir interese celt prasību, vai par to, vai tās prasījumi ir pieņemami, ciktāl tie ir vērsti vienīgi uz apstrīdētās direktīvas daļēju atcelšanu, prasība ir noraidāma kā nepieņemama.

Par pieteikumiem par iestāšanos lietā

69 Atbilstoši Reglamenta 144. panta 3. punktam, ja atbildētājs iesniedz 130. panta 1. punktā paredzēto iebildi par nepieņemamību vai kompetences neesamību, lēmums par pieteikumu par iestāšanos lietā tiek pieņemts tikai pēc tam, kad šī iebilde tiek noraidīta vai lēmuma pieņemšana par to tiek atlikta līdz galīgā nolēmuma pieņemšanai. Turklāt saskaņā ar Reglamenta 142. panta 2. punktu iestāšanās lietā zaudē savu priekšmetu tostarp tad, ja prasības pieteikums tiek atzīts par nepieņemamu.

70 Tā kā šajā lietā iebildes par nepieņemamību tika apmierinātas un līdz ar to ar šo rīkojumu tiek izbeigta tiesvedība, vairs nav jālemj par pieteikumiem par iestāšanos lietā, kurus iesniedza Igaunijas Republika, Latvijas Republika, Lietuvas Republika, Polijas Republika un Komisija.

Par tiesāšanās izdevumiem

71 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments un Padome ir izvirzījuši šādus prasījumus, ir jāpiespriež prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

72 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Turklāt atbilstoši šī reglamenta 144. panta 10. punktam, ja tiesvedība pamatlietā tiek izbeigta, pirms ir pieņemts lēmums par pieteikumu par iestāšanos lietā, pieteikuma par iestāšanos lietā iesniedzējs un puses sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar pieteikumu par iestāšanos lietā katrs pats. Līdz ar to prasītājai, Parlamentam un Padomei, kā arī Igaunijas Republikai, Latvijas Republikai, Lietuvas Republikai, Polijas Republikai un Komisijai pašiem ir jāsedz savi tiesāšanās izdevumi saistībā ar pieteikumiem par iestāšanos lietā.

Ar šādu pamatojumu

VIPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

izdod rīkojumu:

1) Prasību noraidīt kā nepieņemamu.

2) Nav jālemj par pieteikumiem par iestāšanos lietā, kurus iesniedza Igaunijas Republika, Latvijas Republika, Lietuvas Republika, Polijas Republika un Eiropas Komisija.

3) *Nord Stream AG* atlīdzina Eiropas Parlamenta un Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus, izņemot tos, kas saistīti ar pieteikumiem par iestāšanos lietā.

4) *Nord Stream*, Parlaments un Padome, kā arī Igaunijas Republika, Latvijas Republika, Lietuvas Republika, Polijas Republika un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar pieteikumiem par iestāšanos lietā paši.

Luksemburgā, 2020. gada 20. maijā

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
J. Svenningsen